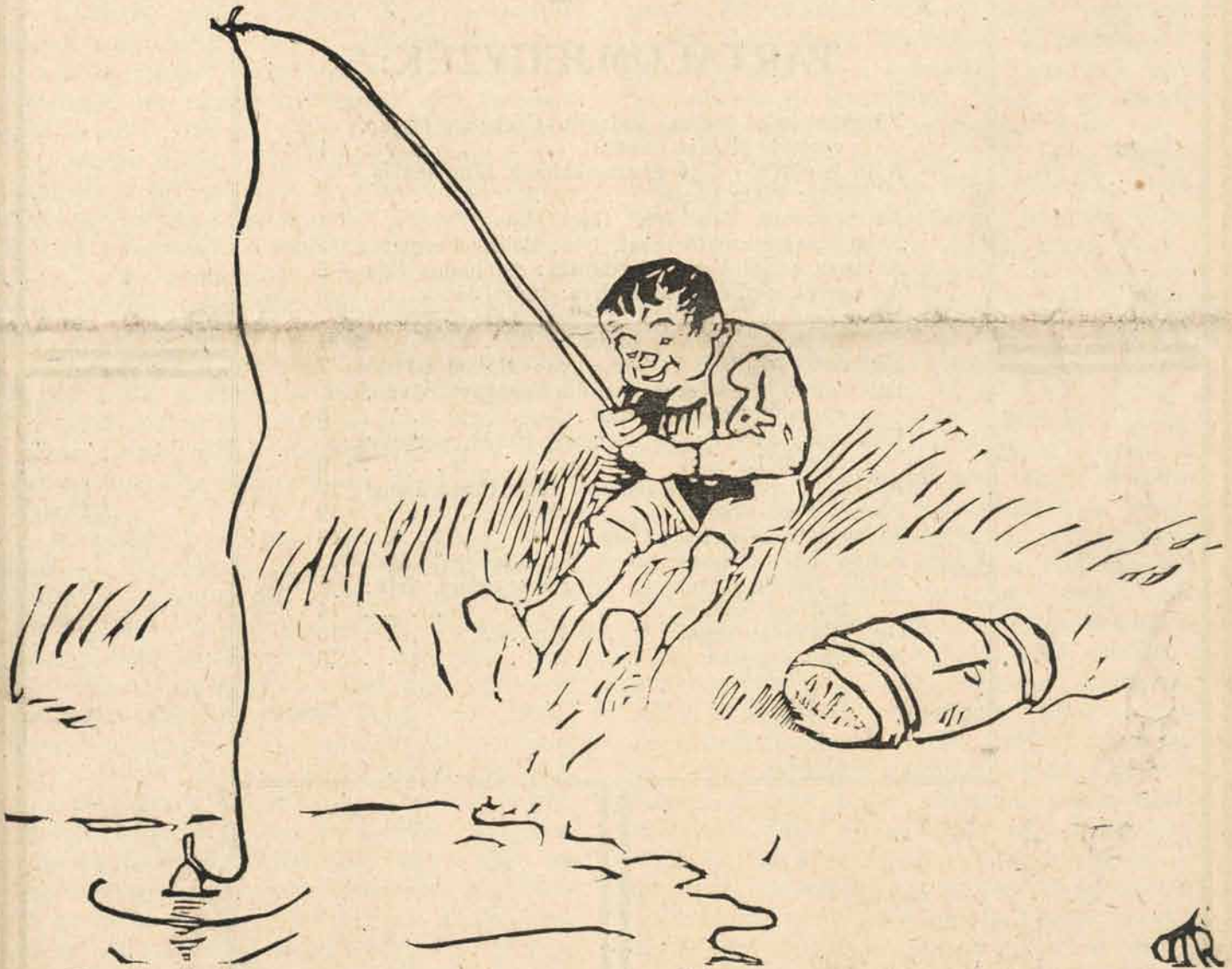

Cimleved

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Türelem halat terem.

*A türelem rózsát terem
Igy tartja a fáma,
De a kicsi horgász Pista
Megfejelte máma.*

*Hosszu horoggal kezében
Türelemmel volt ott,
És így rózsza helyett egy hal
Kapta be a horgot.*

Egyes szám ára Románia területén 4 lei.

TARTALOMJEGYZÉK:

Türelem halat terem. Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	1
A jó Istenről – a jó gyermekeknek. Elmélkedés. Irta: Pista bácsi	3
Az én lovam. Vers. Irta: Gara Ákos	4
A hinta. Gyermektörténet. Irta: Balázs Ferenc .	5
Az anya szive. Vers. Fordította: Szabados Ede	6
Az egerek gyűlése. Vers. Irta: Nagy János . .	6
Miért nem tud a galamb fészket rakni? Madár- tréfa. Irta: Miska bácsi	7
Májuskor szólt a fű. Vers. Irta: Hajnal László	7
Pufi majom utra készül. Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	8
Esik eső . . . Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	9
Az iszonyu vadkan. Kínai mese. Közli: Barna János	10
Poczok Pista naplója	12
Juniusban. Vers. Irta: Gara Ákos	13
Fehér akác virágozik. Vers. Irta: Benedek Elek	13
Senki Tamás története. Gyermekregény. Irja: Kertész Mihály	14
Öreg Cimbora üzeni	16
A Cimbora rejtvényei	16

Cimborca

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

A jó Istenről — a jó gyermekeknek.

A földről, égről, a földön és az égen levő sok-sok mindenről nagyon gyakran és talán tulsokat is irnak és beszélnek az emberek. Én nektek kis cimborák fogok egy keveset beszélni arról, aki az eget, a földet megalakította, aki az egész világot megteremtette. Beszéljessünk egy kicsit a jó Istenről. Hallgassátok ezt a rövidke beszélgetést szívesen. Mert aki a jó Istennel szívesen foglalkozik, az szereti Őt s aki az Istent szereti, azt a jó Isten viszont szereti, megáldja, mindenben segíti. Az ilyen jó gyermeket szeretik otthon szülei, testvérei; szeretik tanítói és tanárai az iskolában. Az ilyen gyermek a tanulásban is az elsők között van s ha majd iskoláit elvégezve az életbe kerül, ott is boldogulni fog és mindenki azt mondja felőle, hogy derék, becsületes ember.

Az emberek vallása nagyon sokféle. De bármilyen legyen is a vallásunk, az Istent mindnyájan hisszük. Sőt hisznek a jó Isten létezésében azok a vad állapotban élő emberek is, akik között semmiféle pap nem járt, akik okos emberrel még nem is beszéltek, akiknek tehát senki sem mondta, hogy van Isten. Hiszünk mindnyájan — vallásra való tekintet nélkül — a jó Istenben, mert minden gyermek már születésekor kis lelkében magával hozza a jó Istent, mert hiszen az a lélek, amely a kis gyermeknek az életet adja, egy szikra az Istennek végtelen nagy és örök lelkéből. Hiszünk az Isten létezését, noha nem látjuk, mert minden létező dolog a legkisebb fűszáltól a ragyogó csillagos égig, a legparányibb bogártól az angyalok milliárdjáig az ő örök létezését hirdetik. Igen, minden ami az égen és a földön volt, van és lesz, valamikor kezdődött és minden előbb vagy utóbb meg is fog szünni. Kezdődött akkor, amikor a jó Isten megteremtette és megszűnik majdan minden, amit a kö-

zelben és távolban látunk saját magunkkal együtt, ha a nagy mindenség Úrának úgy tetszik. Egyedül Ő, a hatalmas Teremtő örök. Őt senki sem teremtette, Neki sem kezdete nem volt, sem pedig vége nem lesz.

Kis cimboráim, hogy a jó Isten végtelen nagy hatalmát, nagyságát és bölcsességét megértsétek, röviden elmondom, hogyan létesült az Isten akaratából az egész nagy világ és ebben a föld, amely pedig az egész nagy mindenséghez képest oly kicsiny, mint a földhöz hasonlítva egy porszem, vagy a mérhetetlen nagy tengerhez képest egy kis vízcsepp. Jól figyeljétek!

Kezdetben nem volt senki és semmi a világon, csak a jó Isten. Egyszer aztán azt gondolta az Isten, hogy meg fogja teremteni a világot. Mihelyt ő ezt elhatározta, rögtön meglett, mintegy szempillantás alatt megszületett az egész világ alapja: a végtelen nagy világtér. Ez a világür oly nagy, hogy benne sem fent, sem lent, sem kezdet, sem vég nincs. Ez a világür tele volt sűrű köddel. És amint a földön a földből épülnek a házak, a földből bányásszák nemcsak a szenet és vasat, de a petroléumot, ezüstöt, aranyat sőt a gyémántot is; a földből kapjuk nemcsak a krumplit, hanem a szép fehér kalácsot, sőt a cukrot, szőlőt és datolyát is, éppen úgy abból a sűrű átláthatatlan ködből lett a föld, a nap, hold és az összes csillagok, egyszóval: az egész világ. Ezt a sűrű ködöt a tudósok elnevezték ősanynak, mert ez az anyaga, ez az őse minden világtestnek.

Ez az ősananyag egy darab ideig teljesen nyugalomban állott, hogy meddig, azt a Teremtőn kívül senki sem tudja. Majd elkezdett ez a köd mozogni, kavarni, egymástól elkülönülni épp úgy, mint ahogy az egész eget beborító felleget a szél darabokra szakítja. Hosz-

szabb vagy rövidebb idő múlva szétszakadt ez az őanyag sok-sok millió részre s mindegyik ilyen részből lett 1—1 nap. Kis pajtások, ha felnéztek az égre, ti csak egy napot láttok ott, pedig a tudósok nagy távcsövekkel eddig már körülbelül 70—80 millió napot fedeztek fel, melyeknek egyike-másika sokkal nagyobb mint a mi napunk. Pedig ez sem igen kicsiny, mert $1\frac{1}{4}$ milliószor nagyobb a földnél. Szabad szemmel is lehet ezeket a napokat látni, de nem nappal, hanem éjjel s nem napoknak, hanem csillagoknak látjuk őket, mert nagyon távol vannak. Mig ugyanis a földünkhöz legközelebb eső nap csak 150 millió km. távolságban van, addig a többi napok több ezer-millió sőt százezermilliószorta távolabb vannak.

Ez a sok millió nap eleinte lassabban, majd gyorsabban forogni kezdett, mint ahogy a szekérkerék forog tengelye körül. A gyors forgás következtében a napokról kisebb égitestek váltak le, mint ahogy a forgó kerékről lecsapódik a sár. Ezek a kisebb égi testek a napoknak a bolygói. A mi napunknak egyik ilyen bolygója a föld is és rajta kívül még a Vénusz, Merkúr, Mária, Jupiter, Szaturnusz, Uránusz és a Neptunusz. Viszont a hold pedig a földről vált le; a hold tehát a földnek bolygója. Ahogy a mi napunknak van 8 bolyója, éppen úgy a többi sok-sok napnak is van többkevesebb bolygója. Így a bolygók száma sok százmillió lehet. És nemcsak a földnek van holdja, hanem valószínűleg majdnem minden bolygónak is van 1 vagy több holdja. Így a Mária-nak van 2 holdja, a Jupiternek 9, a Szaturnusz-nak 10, az Uránusz-nak 4 és a Neptunusz-nak 1.

A napokon, bolygókon és holdakon kívül van a végtelen nagyságu világűrben még sok-sok üstökös, hulló csillag és másféle égi test. Egyes égi testek, amelyek már leélték a jó Istentől nekik kiszabott időt, elpusztulnak, hogy aztán mások szülessenek, azaz keletkezzenek helyükbe, mint ahogy a földön egyesek meghalnak, mások pedig megszületnek.

Most pedig kedves kis cimboráim képzeljétek el, mintha látnátok az égen teljes nagyságukban és pompájukban azt a 70—80 millió

napot, néhány 100 millió bolygójukkal és még több holdjaikkal. Képzeljétek el, mintha látnátok ezen óriási világoknak a keletkezését és naponta több száznak a pusztulását. Képzeljétek el, hogy mily nagyszerű növények, mily különös állatok és az emberekhez hasonló eszes lények, talán nálunknál sokkal eszesebbek lehetnek a bolygók 100 ezer millióin. Ha mindezeket csak egy kicsit el tudjátok képzelni, akkor fogtok igazán meghatottsággal leborulni a jó Isten végtelen nagysága előtt, aki az egész világot teremtette és ma is kormányozza. És ha ezekhez még hozzágondoljátok azt is, hogy az egész földet és mindent, amit a földön találunk a jó Isten nekünk embereknek teremtette, hogy valamennyien nemcsak megélhessünk, hanem boldogok is legyünk, akkor kis szívetek szeretettel és hálával telik meg a mi égi Atyánk, az Ur Isten iránt. Ezt a neki tartozó hálát főleg azzal rójátok le, ha szüleiteknek engedelmeskedtek, leckéiteket s minden egyéb kötelességeiteket pontosan teljesítitek s minden tekintetben úgy viselkedtek, mint jó és művelt gyermekekhez illik.

Pista bácsi.

Az én lovam.

Az én lovam selyemszörű fajta,
Ha kedvem jön, lovagolok rajta.
Selyemszörű, kedves paripámon
A pusztákat össze-visszajárom.

Az én lovam sebes, mint a villám,
Ugy repül, mint kis gyermek a hintán.
Jó kedvemben fel is ülök rája,
Még a szélvész se jár a nyomába.

Az én lovam aranyos kis jószág,
Többet ér, mint a legdrágább ország.
Ha akarom, könnyű, mint a lepke,
Ha akarom, lassu, mint a medve.

Édesanyám vette tavaly nyáron,
Mikor egyszer künn járt a vásáron.
Kis lovamnak sehol párja nincsen,
Csak az kár, hogy fából van a kincsem.

Gara Ákos.

Hinta.

Magduska nagyon szeretett hintázni. Biz én meg nem tudnám mondani, hogy miért. Valószínűleg azért, mert a hintával föl lehetett röpködni a magasba, ahonnan messze el tudott látni, tul a kerítésen, a kis utcán, még talán a templomon is. Éppen csak azon búslakodott, hogy miért kell mindig visszahullnia, mint a kis madárkának, amelyik csak most tanul repülni.

Magdácska nagyon szeretett hintázni, de a kis hugát, Jucikát talán még jobban szeretete. Azért mondom, hogy „talán“, mert ezt Magduska maga sem tudta volna megmondani. Csak annyit tudott, hogy amikor a hintán ült, a hintát szerette, amikor pedig Jucikával játszadozott, Jucikát. Ezzel is okosabb volt a nagy embereknél, akik ezt megfordítva csinálják. Mindig a másikat szeretik.

Egyszer Magduska azt kérdezte Jucikától:

— Szeretnél-e hintázni?

— Szeretnék — válaszolta Jucika.

Ha történetesen Magduska azt kérdezte volna, hogy: ugy-e Jucika, nem akarsz hintázni, Jucika természetesen azt felelte volna, hogy:

— Nem akarok.

Dehát ezzel Magduska nem törődött. Az a fontos, így gondolkozott, hogy Jucika azt mondta: hintázni akarok. No ha akar, akarjon: föltette a hintára. Elkezdte lassan hajtani:

— Szereted-e, Jucika?

— Jaj be jó — kacagott Jucika s csak azért nem tapsolt nagy örömeiben, mert két kezével erősen kellett szoritania a kötelet. Magduska megkérdezte:

— Látod-e már a hegyeket?

— Még nem — kacagta le a hintáról Jucika.

Magduska most még erősebben kezdte hajtani: Hát most látod-e?

Bizony nem látta. Nem is láthatta szegény Jucika, hiszen kibukott a hintából s elterült a földön. Azért nem látta a hegyeket.

Jaj teremtmőm, meg volt ijedve Magduska szörnyen, mi lesz most már? Legalább is meg-

verik, csak nagyobb baja ne essék! No de aztán megnyugodott, amikor látta, hogy Jucikának több esze van, nem sir; köröskörül a kertben pedig senki, de senki nincsen. Senki sem látta a szerencsétlenséget, csak a hinta, a fák, meg a hegyek; no de azok hallgatnak. Majd meg fogja kérni őket Magduska, hogy hallgassanak. Nehogy megtudják a szülei s megbüntessék érte.

Magduska azt hitte, hogy el tudja titkolni a balesetet. Azt hitte, hogyha nem szól ő, hallgat Jucika s csendesen maradnak a hegyek: nem tudja meg senki, hogy mi történt. Csak Jucikát kellett még rábírnia, hogy hallgasson. Azt mondta hát neki:

— Ugye, Jucika, te nem estél le?

— Nem estem le — szipogta Jucika s tán maga is elhitte abban a pillanatban. Már hitte, nem hitte, nem tudom bizonyosan, de annyi szent igaz, hogy este vacsoránál nem is szólt senkinek egy szót is a hintázásról. Hallgatott róla, mint a hegyek. No de hiába. Aminek ki kell derülnie, az kiderül. Egyszer csak megszólalt a Jucika tenyere:

— Lehorzsolták a bundámat.

Ezt persze úgy kell érteni, hogy a Jucika édesanyja észrevette, hogy le van horzsolva kis tenyeréről a bőr. Még talán vérzett is egy kicsit. Ijedten kérdezte meg:

— Mi lelt téged kis lányom?

Hiába volt minden: be kellett vullanunk a balesetet.

Akkor előbb megszidták Magduskát: miért tette föl a hintára Jucikát.

Azután megszidták Jucikát: miért akart hintázni. Csak a fölhorzsolts tenyerét nem szidták meg.

Igy végződött a hintázás. Másnap aztán megkérdezte Magduska a hugocskájától:

— Ugye, Jucika, nem szidtak meg?

— Nem — válaszolta Jucika s abban maradtak, hogy bizony őket nem szidták meg. Még talán el is hitték.

Balázs Ferenc.

Az anya szíve.

(Ratisbonne.)

Nagyon beteg szegény anyácskád:
Megmondta a doktor nekem:
Hagyd abba, kis fiam, a lármát
S játsszál magadba' csendesen!

A zaj szűnik, – szűnik egy élet:
A beteg reggel már halott;
A gyermek zokogásra ébred.
– „Most már, úgy-e, lármázhatok?“

Búsan elfordul apja tőle,
Öltözteti a gyermekét.
– „Mily szép vagyok az új öltönybe!“
Most a mamához bemegyek.

Zokogva viszi be az apja
A csodálkozó kis fiút
Oda, hol anyja fekszik halva.
– „Mama!... Aludni így ki tud?“

„Emelj ágyára!“ kéri kérve
S az – szíve csaknem megreped –
Az anya jéghideg szívére
Emeli föl a gyermeket.

– „Nézd, itt van, aki életébe'
Híven, gyöngéden gondozott;
De most mindennek vége, vége!
Áldott szíve már nem dobog!“

Csalódott. Hogy a drága gyermek
Ott gunnyasztott szíve felett,
E szív újból dobogni kezdett
S a jó anya fölébredett...

Szabados Ede.

Hirtelen

Az egerek gyűlése.

Összegyűltek az egerek,
Mert nagy bajba vannak;
Hogy majd hadat üzennek ők
A vad macska hadnak.

Mert a macska valamennyi
Vérszopó vad állat;
Árva, szürke kis egérre,
Orvul rája támad.

Gyilkos módon pusztit köztük
Átkozott fajzatja;
Elpusztulni karmuk között
Nincs, ki ezt óhajtja.

Közbe cincog minden egér,
Mindnek volna terve;
Végre egybe megegyeznek,
Vigan, lelkesedve.

A javaslat im ez volna:
A macska farkára
Csengettyüt kell kötni titkon
Végre valahára.

Ha azután sunyi módon
Közeleg a beste:
Macska farkán majd csengő
A jöttét hirdesse.

Igy azután elmenekül
Minden kis egérke,
S odujába elbujhat majd,
Hogy hát baj ne érje.

Nagyszerű terv, most már csupán
Csak az volna hátra,
Hogy a csengőt ki kösse föl
A macska farkára.

Erre nincsen vállalkozó,
Nincs köztük oly bátor,
Busan erre szétoszlik az
Egész egér-tábor.

Mert nem elég kigondolni
A tervet merészen;
Végrehajtani a nagy eszmét,
Ez a legfőbb érdem.

Miért nem tud a galamb fészket rakni?

— Közli: Miska bácsi. —

Bizonyára feltűnt nektek is, gyerekek, hogy minden madár épít magának fészket, csupán a galamb nem ért a fészkek-rakáshoz.

Hogy miért ily tudatlan ez a különben nagyon okos és kedves madár, annak megvan a maga története. Hallgassatok ide:

Mikor a madarakat megteremtette az Isten, megbizta Pintyőkét, aki a legügye-sebb volt, hogy madártársait tanítsa meg a fészkepítés tudományára. Pintyőke azonnal hozzá látott az oktatáshoz s egyenkint megmü-togatta a madaraknak, hogy kell fészket csinálni.

Igy került sor a galambra is.

— Ide figyelj! — kezdte a magyarázatot Pintyőke.

— Tuuudom . . . tuuudom . . . — turbé-kolta a galamb.

Pintyőkét kissé bosszantotta, hogy a galamb így közbeturbékolt, mielőtt még valami is mondott volna, de türelemmel folytatta:

— Veszel a csőrödbe egy csipetnyi sarat...

— Tuuudom . . . tuuudom! . . . — henc-gegett a galamb.

Pintyőke haragosan nézett rá.

— Hogyan tudnád? — mondá. — Hiszen csak most akarom magyarázni.

— Tuuudom . . . tuuudom — makacsko-dott a galamb.

Pintyőke rosszalóan csóválta a fejét, de azért tovább oktatta:

— A sarat odatapasztod az eresz alá, aztán keresel egy erős szalmaszálat és . . .

— Tuuudom . . . tuuudom . . . — Kotyo-gott folyton a galamb.

Erre már Pintyőke elvesztette türelmét s dühösen szólt a galambra:

— No, ha tudod, hát csináld!

Ezzel otthagya a galambot, elrepült és másik madár oktatásához fogott.

Igy aztán a galamb sohasem tanulta meg a fészkek-rakás művészetét.

Azért hát, gyerekek, tanuljatok a galamb esetéből és ha egy okosabb tanítani akar valamire titeket, hallgassátok türelemmel s ne hengegjetek, hogy tudjátok, amit nem tudtok, mert úgy jártok, mint a galamb!

Májuskor szólt a fű.

— Irta: Hajnal László. —

Vonagló törzsemet,
A serkedőt, a gyengét,
Ma új életre hívta
A simogató nap.
Loholó emberfalkák
Allelujázva jönnek,
S a lábuk eltipor.
Jaj mért az új gerincem,
A százezredszer új?
S miért a sima selymem,
Rögöt beselymező,
Ha a rügyező reggel
Másnak sugárt szítál
S engem a mindég alvók
Legelső éber lépte

Kétrét hajolni késztet
És korcsra eltapos?!
Hegyoldalon így szólt a fű,
Az éledő, a zöld,
De gyenge volt a hangja még,
Hát elnyelte a föld . . .
Fűre fű és évre év
Került a végtelenbe,
Új májusra kalászba ért
És feldörgött szava . . .
S mi kullogott és meglapult,
Most fut már tárt karokkal,
Mert földünk forgó motolla
S egyszer mindenki fent lesz.

Pufi majom utra készül.

Pufi majom cilindert tett
Buxsi nagy fejébe,
Hogy urasan álljon majd
A masina elébe.

Derekát is jól kihuzta
S büszkén nézett széjjel,
Látják-e a többi majmok,
Mi lesz vele éjjel?

Mert a Pufi nagyot gondolt
S utlevelet váltott,
Maki fényképész elé is
Csupán ezért állott.

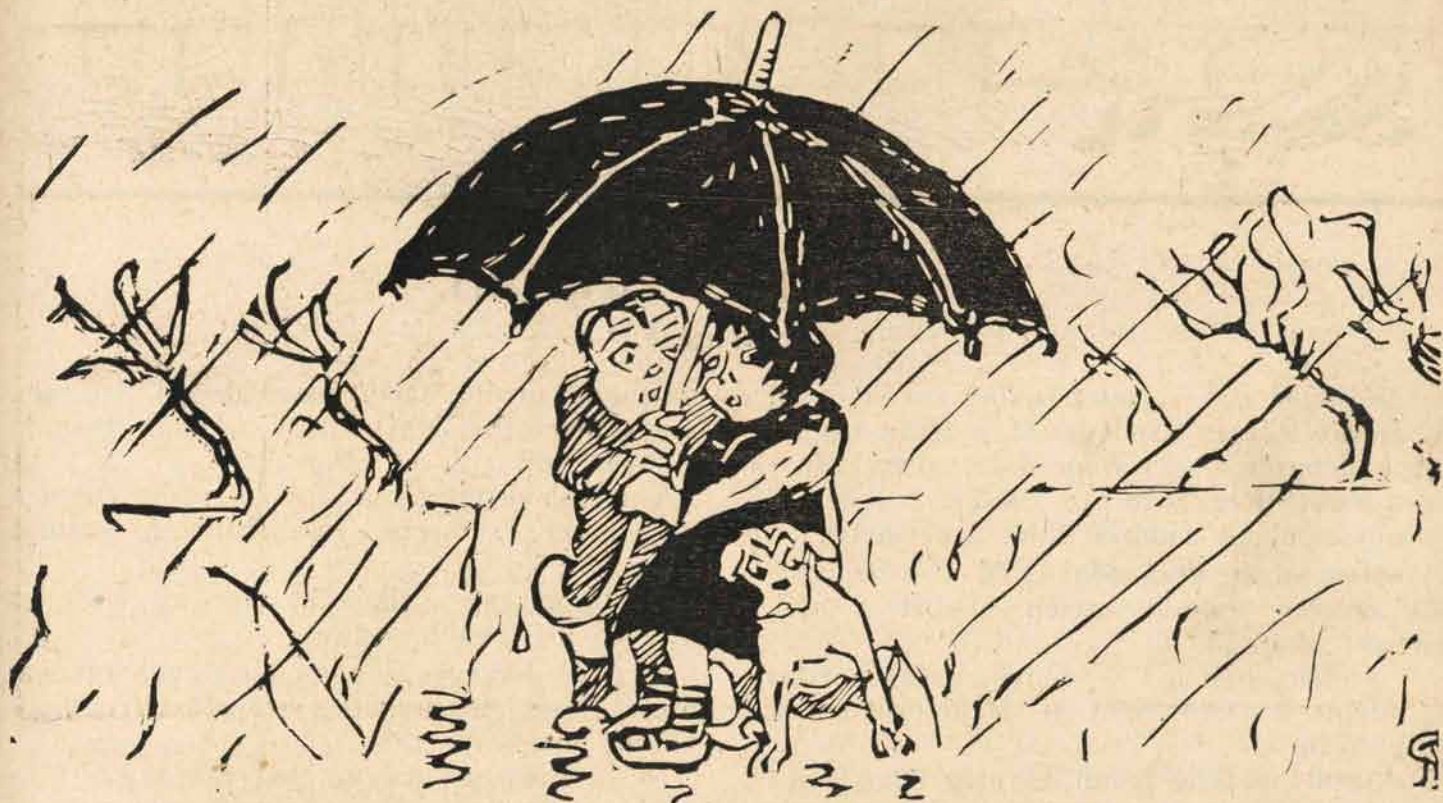
Még az éjjel el is indul,
Bejár hegyet-völgyet,
Meglátogat minden majmot,
Urat, cigányt, hölgyet.

Azután a látottakról
Beszámol majd sorban,
Hogy ült nyakig cukros fánkban,
Hogy úszott a borban.

Várjuk csak meg türelemmel
Pufi hazatértét,
Mesél majd ő éjjel-nappal,
Nem is érjük végét.

Esik eső . . .

Péter és Juliska vigan
Köborolt a réten,
Két egyszer csak csúnya felhő
Szülik fenn az égen.

Megijedtek szörnyű módon,
Mit lehetne tenni?
Most azután szeretnének
Anyá mellett lenni.

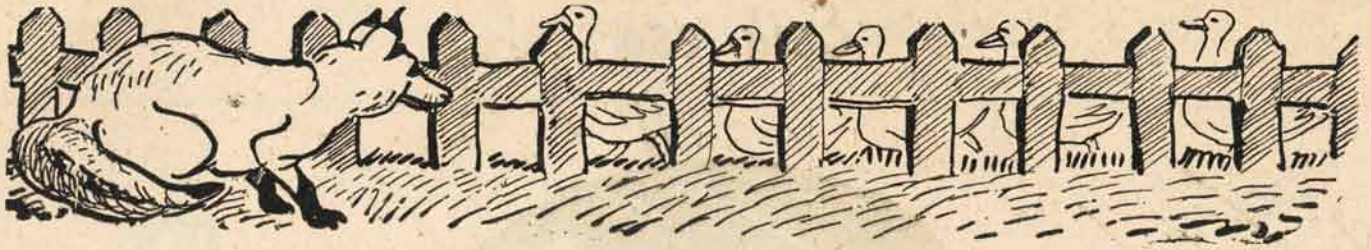
Ketten voltak csak a réten,
Jaj, dehogy, hazudtam.
Kárman voltak, hiszen Bodri
Vigan ugat ottan . . .

Azért mégis szörnyen féltek,
Majd hogy nem is sirtak,
Két egyszerre a kis szájak
Nevetésre nyiltak.

A szörnyű nagy félelemben
Eszükbe sem jutott,
Kogy anyjuk a hónuk alá
Kis esernyőt dugott.

Syorsan felnyitották tehát
S nagyokat kacagtak,
Kogy az előbb félelmükben
Majdnem elszaladtak.

Az iszonyu vadkan.

— Kinai mese. —

Egyszer egy összetöpörödött anyóka ment és száraz rőzsét szedegetett a tüzre. Amint így hajlongott, — bizony nem valami könnyen esett derekának az örökös hajlongás! — egy nyulánk nádszál tűnik a szemébe.

Nem olyan közönséges nád volt az, aminőt minden mocsár szélén himbál a szél, hanem cukornád.

— Hm, beh jó! — dünyögött az anyóka és letépte a cukornádat. — Majd örül ennek az unokám!

Azzal hazafelé indult. De még husz lépést se tett, midőn nagy csörtetéssel egy iszonyu vadkan toppan eléje. A fekete sörtéje haragosan fel volt borzolva, a szeme vérben forogott, a hegyes agyara fenyegetőleg meredt előre, orrlukaiból meg forró párát fujt maga elé.

— Add ide azt a cukornádat! — rőfögte dühösen.

Az anyóka magasan emelte kezében a féltett cukornádat és könyörögve mondta: Engedd kedves vadkan, hogy hazavigyem az unokámnak... ugy szereti szipogatni...

— Nem adod ide! — hörögte vészajtóan az iszonyu vadkan. — Nos, jól van, ugy hát holnap eljövök hozzátok és felfalom az unokádat!

Azzal fordult egyet és hatalmas szökéssel eltűnt a sűrűségben.

A szegény anyóka egész testén reszketett az ijedségtől. Alig birt haza vánszorogni. A rőzsét ledobta a küszöb elé és sirt keservesen.

Arra jött egy házaló, aki varróholmival kereskedett.

— Miért sirsz ugy, öregasszony? kérdé részvétellel.

— Hogyne sirnék, felelte zokogva az anyóka, mikor az iszonyu vadkan azzal fenyegetett, hogy eljön és felfalja az unokámat.

— Jaj, a vadkan? szólt fogvacogva. Azzal én se szeretnék találkozni. Nesze egy

skatulya varrótű, talán használhatod. Szivesen megvédelmeznék a vadkan ellen, de magam is félek tőle.

Azzal elsietett. Az anyóka pedig fogta a varrótűket és sorba leszurkálta a szobája küszöbén.

Mikor ezzel elkészült, megint kiült az ajtó elé és tovább sirt.

Arra jött egy ember, aki eleven rákokat árult. Az is megsajnálta a siró asszonyt, megállt és megkérdezte:

— Miért sirsz ugy, öreg asszony?

— Hogyne sirnék, felelt zokogva az anyóka, mikor az iszonyu vadkan azzal fenyegetett, hogy eljön és felfalja az unokámat.

Megrémült erre a rákos ember. Őt-hat élő rákot vett ki a kosarából és egy ott álló vizes kancsóba dobta.

— Mással nem segíthetek, mondá, de talán ennek is hasznát veheted.

Ő pedig elkotródott, hogy valahogyan ott ne érje az iszonyu vadkan. Az anyóka a vizes kancsót az eleven rákokkal az ajtó mögé állította, aztán visszaült helyére és előlről kezdte a sirást.

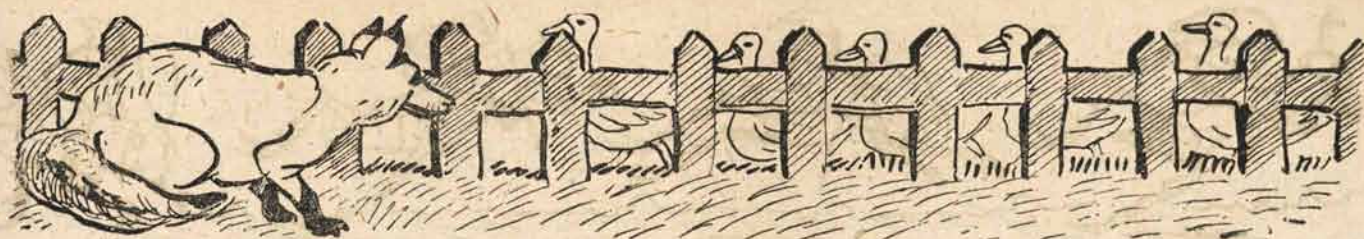
Arra jött egy marhakupec, aki ökröket hajtott a vásárra.

— Miért sirsz ugy öreg asszony? kérdé részvétellel.

— Hogyne sirnék, felelt zokogva az anyóka, mikor az iszonyu vadkan azzal fenyegetett, hogy eljön és felfalja az unokámat.

— Sajnálak, de nem segíthetek rajtad, mert ha itt talál, még az ökreimet is felfalja. Nesze egy ökör... ezt neked adom. Talán jó hasznát veheted.

Azzal tovább hajtotta csordáját, az anyóka pedig a szobájába kötötte a kapott ökröt, egy nyaláb szénát dobott eléje, maga pedig visszaült a helyére és újból megeredtek a könnyei. Arra jött egy ember, akinek óriás teknőce volt.

— Miért sírsz úgy öreg asszony? kérdé megállva.

— Hogyne sírnék, felelte zokogva az anyóka, mikor az iszonyu vadkan azzal fenyegetett, hogy eljön és fölfalja az unokámat.

Az öreg asszony keserve úgy meghatotta az embert, hogy neki ajándékozta az óriás teknőcöt, de ő maga elkotródott, mert félt a vadkantól.

Az anyóka a konyhába terelte a teknőcöt, aztán leült a küszöb elé és újra rágyújtott a sirásra.

Arra jött egy szekér, melyen malomkövek voltak. A kocsis megállította a lovakat és sajnálkozva kérdezte:

— Miért sírsz úgy, öreg asszony?

— Hogyne sírnék, felelt zokogva az anyóka, mikor az iszonyu vadkan azzal fenyegetett, hogy eljön és fölfalja az unokámat.

A kocsis lehengette a legnagyobb malomkővet a szekérről és így szólt:

— Mást nem adhatok mert nincs. Talán használhatod... de én sietek innen, mert félttem a lovaimat.

Az anyóka megköszönte az ajándékát és mikor a kocsis elhajtott, megint csak elpityeredett.

Arra jött egy papirkereskedő, az is megállt s az is megkérdezte:

Miért sírsz úgy öreg asszony?

— Hogyne sírnék, felelte zokogva az anyóka, mikor az iszonyu vadkan azzal fenyegetett, hogy eljön és fölfalja az unokámat.

A papirkereskedő kiválasztotta a legnagyobb iv papirosát és e szavakkal nyújtotta át:

— Nesze ez a papiros. Szívesen segítenék másban is, ha lehetne. De magam is törődött, gyöngé ember vagyok, nem védelmezhetlek meg.

Alig hogy elment, jött egy kutásó.

Megállt a síró asszony előtt és kérdezte:

— Miért sírsz úgy öreg asszony?

— Hogyne sírnék, felelte zokogva az anyóka, mikor az iszonyu vadkan azzal fenyegetett, hogy eljön és fölfalja unokámat.

A kutásó elszomorodott. A vadkantól

magam is félek... és semmim sincs, amivel részvéteket kifejezhetném... de tudod mit! Ások neked egy kutat, annak talán hasznát veszed!

Azzal fogta magát és az udvaron, a malomkő mellett, egy mélységes mély kutat ásott. Mikor elkészült munkájával, be sem várta a köszönetet, hanem tovább állt.

Már be is sötétedett. Az anyóka fölcihelődött, a fehér iv papirosot ráborította a kutszájára, bement a házba, megvacsoráltatta unokáját, imádkoztak, eloltották a lámpát és lefeküdtek.

A szegény anyóka szemét kerülte az álom, szivdobogva leste a vadkan jöttét. Egyszerre rémes rőfögés hallatszott és a vadkan egyenesen a konyhának és abból a szobának rohant.

De a küszöbön nagy ordítással meghátrált, mert az oda szurkált tük befuródtak a lábába...

Nagy haragjának tüzeit egy korty vízzel akarta oltani. Meglátott az ajtó mellett egy kancsót, beledugta a fejét, de csakhamar vissza is rántotta, mert a legnagyobb rák, belecsimpaszkodott az ormányába...

Az iszonyu vadkan fájdalmában forogni kezdett és véletlenül az óriási teknőcre lépett. Ez sértésnek vette ezt a bizalmas közeledést és megharapta a vadkan farkát, az ökor pedig dőfött egyet az oldalbordái közé, úgy, hogy a megrémült hanyathomlok rohant ki a házból, egyenesen egy fehér folt felé, mely biztatólag világított eléje az udvarban.

Az a fehér folt pedig nem volt más, mint az iv papiros, mely a kut száját befődte. Alig hogy az iszonyu vadkan rálépett, leszakadt sulya alatt a papiros, ő pedig a kutba zuhant.

A szegény anyóka az ablakból látta ezt, kisietett, belegurította a malomkővet a kutba és a kő agyonütötte az iszonyu vadkant.

Igy mentették meg a jó emberek ajándékai a szegény öregasszonyt és unokáját a nagy veszedelemtől.

Naplóm

(— jun. 30.) Vizsga óta tegnap találkoztam először Szendreivel. Látni kellett volna azt az arcot, amit Szendrei vágott, mikor megmondtam neki, hogy én keresztül mentem a vizsgán, meg könyvet is káptam. Szendrei ugyanis, aki tavaly a negyedikbe járt, négyből megbukott és így még pótvizsgára sem mehet. Egy kicsit hengegtem előtte, mert már én is harmadikos vagyok és az az egy osztály nem nagy különbség. Mondtam neki, hogy ha jól fog menni, jövőre együtt fogunk járni. Majdnem pofonütött. Na de egyéb sem kellett volna neki.

Én tudtam róla, hogy már egy hónappal a vizsga előtt addig sirt az anyjának, amíg meg nem csináltatta neki a gimnázista diáksapkát és azért most húzni kezdtem:

— Mondd Józsi, eladod a diáksapkát?

Rám nézett, azt hittem megöl, de nem válaszolt.

— Na, nem adod el?

— Milyen diáksapkát?

— Hát amit csináltattak neked.

— Nekem nincsen.

— Ugyan már ne hazudj!

— Vigyázz magadra Pista, mert megverlek!

Azt hitte, félni fogok. Pedig nem is félttem.

— Add el, úgy is hamarabb fogok én járni gimnáziumba, mint te.

De már szaladtam is. Szendrei utánam. Rettenetes meleg volt, az izzadtság csak úgy csorgott rólam, de nem törődtem vele. Ha megfog, gondoltam, úgy megver, hogy akár ágyba is feküdhettek. Mikor a plébániához értem, egy picit megálltam, gondoltam, kifujom magam. Hát abban a pillanatban zsupsz! valaki megfogja a karomat. Szendrei volt. Rettenetes erővel kirántottam magam, de már nem is tudtam, mit csinállok. Mint az őrült, futottam. Észre sem vettem, hogy előttem egy taligán cseresznyét hoznak. Csak akkor láttam meg, amikor már egészen mellette voltam.

De már későn volt. Nem tudtam megállni. Egy fél pillanatra belém döbbsent, hogy mi lesz? De már bele is estem. Aztán nem tudom, mi történt velem. Csak arra emlékszem, hogy a taligás ember rettenetesen káromkodva húzott ki egy kosár cseresznyéből, melybe beleestem. Azt mondanom sem kell, hogy borzasztóan megvert. Ugy megvert, hogy máskor a sirástól el is ájultam volna. Most még csak nem is sirtam. A sarokra néztem, ahol Szendrei állt és borzasztóan nevetett. Nem a verés fájt, hanem az, hogy Szendrei nevet.

A taligás ember azután összeszedte cseresznyéjét, még egyet ütött rajtam és elengedett. Alig örültem egy percig, hogy megszabadultam, máris újabb okom volt félni! Ugyanis fehér ruha volt rajtam és a cseresznye összevissza pirosította. Az utcán szégyeltem így járni, haza pedig félttem menni. Nem tudtam, mit csináljak. Végül persze mégis csak hazamentem. Belopóztam az ajtón, de szerencsétlenségemre, rögtön megláttak. Hiába mondtam, hogy egyszer már kikaptam, úgy megverték, mint a kétfenekű dobot. És mindennek az a nyaválás Szendrei az oka. Na, csak találkozom vele! Ugy visszaadom neki, hogy haláláig megemlegeti!

POCZOK PISTA

III. el. oszt. tan.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 lei.
Fél évre	80 lei.
Negyed évre	40 lei.
Egy hóra	15 lei.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések a „Szabadsajtó“ Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t. Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre küldendők.

Juniusban.

Jertek, jertek, kis cimborák,
Menjünk ki a zöldbe,
Zöld erdőnek közepében
Álljunk szépen körbe.
Játszaduzzunk, mulatozzunk,
Mig az este eljő,
Mig az eget nem borítja
Bús, haragos felhő.

Hallgassuk a fülemüle
Csattogását szépen,
Angyalok is azt hallgatják
Odafönn az égben.
Fülemüle édes hangján
Be szép nótát csattog:
Mindnyájan a természetnek
Gyermekei vagytok!

Ez az árnyas, sűrű erdő,
Ez a tarka pázsit,
Ahol a sok vidám gyermek
Jókedvűen játszik:
Nektek virul, nektek zöldel,
Nektek nyújtja árnyát,
Piros arcu, szöszeke fiuk,
Édes-kedves lánykák.

Jertek, jertek, kis pajtások,
Jertek ki a zöldbe,
Zöld erdőnek közepében
Álljatok szép körbe.
Vig muzsika, nóta mellett
Táncoljatok szépen,
Hadd suttogja fű, fa, virág:
Ez az én kis népem!

Gara Ákos.

Fehér akác virágozik...

– Irta: Benedek Elek. –

*Fehér akác virágozik,
Mosolyogva illatozik,
S te cseresznye, mit gondoltál,
Hogy úgy neki pirosodtál?
Hej de neki pirosodtál!*

*Hát a rigó miért rikkant?
Talán az esze meghibbant?
Dehogy hibbant, van eszébe,
Fent ül a fa tetejébe,
Cseresznyefa tetejébe.*

*Szegény birót huncfutozza,
Pedig ő a falu rossza.
Rigó, rigó, torkos rigó,
Te vagy huncfut, nem a biró,
Bizony, te és nem a biró!*

*Cseresznyefát én ültettem,
S te lakmározol helyettem.
Nézzed csak a kis méhecskét,
Nekem gyűjti a mézecskeket,
Az édes akácmézecskeket.*

*Huncfut rigó visszafelel:
Az enyém volt mindég e hely!
Cseresznyefa felső ága
A rigók igaz jószága,
Örökös, igaz jószága.*

*Rigó, rigó, huncfut rigó,
Okosabb vagy, mint a biró.
Isten neki, megengedem:
A felső ág tied legyen,
Mindörökké tied legyen!*

*Egyél rigó, lakmározdál,
Felső ágon mulatozzál,
De hagyd meg az alsó ágot
Csirikoló fiókáknak:
Szegény pesti unokáknak...*

Senki Tamás története.

– Irta: Kertész Mihály. –

(Folytatás)

II.

Senkisem ismeri Tamáska szüleit.

A Nap-utcában futótűzként terjedt el a kosárkötők boldogságának híre. Persze ebben jó része volt magának Nagy János uramnak, aki nem bírván el örömét, már kora reggel, mikor még alig pity-malott, – kiállott a kapuba s minden arra-járónak nagy körülményességgel elmesélte az előző esti eseményt. Mikor pedig kinyitották a szemben lévő fűszeres boltot, oda is átszaladt, mert ott egyszerre többeknek is elmondhatta különös szerencsését.

Az emberek csodálkozva hallgatták a történetet s egyik-másik hitetlenül rázta a fejét.

– Furcsa eset – mondogatták.

– Talán nem hiszik? – kérdezte a kosárkötő sértett önérzettel. – Hát jöjjenek s lássák saját szemükkel!

A kíváncsiabbak nem is sajnálták a pár lépést a kosárkötő műhelyéig s egymásután nyitottak be a kis udvari lakásba, hogy meggyőződjenek a valóságról.

A kosárkötő büszkén mutatott aztán az ágyra, hol Tamáska szendergett.

Persze Nagyné asszonyom nem igen örvendett a sűrű látogatóknak, mert attól félt, hogy megzavarják a gyermek álmát.

Nem is titkolta bosszuságát s mikor a vendégek eltávoztak, rátámadt férjére.

– Ide csődíted az egész utcát! Mire való ez?! Még felköltik szegény gyereket s aztán egész nap nyűgösködni fog!

– Mit tehettem mást, – mentegetőzött a kosárkötő – ha nem akarták elhinni a valóságot. Azt csak nem akarod, hogy engem, aki becsületben megőszültem, valami hazug himpellérnek tartsanak!

Ez ellen az érvelés ellen nem szólhatott semmit az asszony, csak magába dörmögött valamit, amit azonban Nagy János meg sem hallott, mivel minden figyelme Tamáska felé fordult, aki éppen mozgolódni kezdett. A gyerek ébredésére a kosárkötő is elfelejtette minden haragját s az ágyhoz sietve, felemelte a csöppseget.

Most aztán éppen szabad volt bejönni a kíváncsiskodóknak, akik – még jobban elterjedvén a hír – hívás nélkül is jöttek s egyszerre megtöltötték a kis szobát. Különösen az asszonynépséggel mutatott nagy érdeklődést s annyian gyűltek össze, hogy Nagyné már helyet se tudott valamennyinek adni. Amig elegendő szék meg lóca volt, még csak kínálta a vendégeket:

– Üljön le, Vencellné lelkem... maga is Pa-

cákné... Mért nem foglal helyet Lakatosné asszony?... Ne álljon Bányainé, mert elviszi a gyerek álmát...

Másfelől meg Nagy uram erősködött:

– Botos szomszéd leülhet a szegény embernél... Maga is, Sánta gazda... Hoi is van az a szilvapálinka, asszony? Jól fog esni a szomszéd uraknak egy pohárkával, kora reggel.

– Soh' se fáradjon – szabadkozott az alacsony, tömzsi Sánta Gábor, a csizmadia, kétfelé sodorintva vastag, lecsüngő bajuszát. – Hiszen nem azért jöttünk...

A kosárkötő azonban – előkerítvén a butykost, beléjük erőszakolt néhány kortyot.

Ezután megindult a tere-fere. Persze, csak a gyerekről folyt a szó. A leghangosabb Pacákné volt, aki, mikor Nagy uram – ki tudja már hányadszor – újra elmesélte Tamáska megtalálásának történetét, – az általános zsvajt tulharsogó hangon magyarázta:

– Higyjék el nekem, valami úri származású gyerek lehet Tamáska. Látszik az arcán!

– Ugyan, ugyan! – tiltakozott Nagyné. – Minden gyerek egyforma. Amig ruhát nem huznak rá, egyről se lehet megállapítani, hogy kiféle-miféle.

– Én is a' mondó vagyok – elegyedett a a vitézbe Lakatosné. – De ha már a származásáról van szó, inkább úgy vélekedek, hogy nagyon is alacsony sorból való Tamáska. Szegény embernek teher a gyerek. Az hagyja el olyan könnyen.

– No, már én inkább a fejem alól való párnát adnám el és félszájjal ennék, mint hogy a gyereket dobjam el magamtól! – mondotta Bányainé.

– Én is úgy vagyok vele – hagyta rá Pacákné, akinek egy egész csapat apró gyereke volt. – De azért emlékezzenek a szavamra, hogy egyszer csak megáll egy uri hintó a Nagy János kosárkötő kapuja előtt s kiszáll belőle valami selyembe-bársonyba öltözött dáma és visszaköveteli Tamáskát... Persze, nem kívánja ingyenbe a sok évi gondoskodást s busásan megfizet arannyal, ezüsttel. Hej, akkor lesz csak jó világ a kosárkötőéknél!

– Inkább csak maradjon így, – sirta el magát Nagyné – mert én a világ minden kincséért sem adnám Tamáskát, úgy megszerettem már is... Mindig is csak azon búslakodtam, hogy öregségünkre magunkra maradunk, nem lesz, aki támogasson s ha egyszer meghalunk, még egy kutya se' kísér el bennünket utolsó utunkra s az se lesz, aki egy könnyet hullajtson utánunk...

Ily szomorura fordulván a beszéd sorja, nagyokat sóhajtoztak az asszonyok.

– Haj, haj, – szólt ismét Pacákné – nem lehessen tudni, hogyan jobb.

Erre a bölcs mondásra nagy csönd következett. Végre is Bányainé törte meg a hallgatást:

– No, – mondotta – de gyerünk haza, fel kell tenni a levest, mert elkészünk az ebéddel.

Valamennyien felkerekedtek hát s sűrű jókívánságok között elbucszkodtak.

Hiába volt tehát a sok bámulója, csodálója a talált gyereknek, senki sem tudta megmondani, kik a Tamáska szülei. Így aztán rövidesen az egész Nap-utcában nem is hívták másként, csak Senki Tamásnak.

III.

Nagy uram megváltozik.

Meg kell vallani, hogy a kosárkötő Nagy János nem tartozott a legkifogástalanabb mesterek közé. Nehezen szánta rá magát, hogy a munka mellé leüljön. Inkább – különösen szép időben – kiállott a kapuba s eldiskurálgatott a járó-kelőkkel, vagy felkereste a szomszédokat, néha – néha meg – napjában legalább egyszer – egy rövid órácskára átlépett a Salamon hormérésébe. A dologra pedig csak akkor fanyalodott, mikor már a liszt is, zsír is nagyon fogytán volt. Ilyenkor immel-ámmal megfont egy pár kosarat, sietve eladta s aztán ismét elbucszott egy időre a vékony, hajlós vesszőktől, meg az éles, görbe késtől és a többi szerszámoktól...

Nagy volt tehát a kosárkötőné asszonyom csodálkozása, mikor a ritka eseményt követő második reggelen férje-ura szokatlanul korán felkelt s ahelyett, hogy – mint legtöbbször tette – kiállott volna a kapuba, – leült a munkaasztal mellé s különös buzgalommal látott hozzá a kosárkötéshez. Nem is állotta meg szó nélkül az asszony a rendkívüli dolgot.

– Mit jelent ez a nagy szorgalom, Jani? – kérde félig tréfásan, félig gunyosan.

– Hát ezután már így lesz, – magyarázta Nagy János uram, miközben serényen mozgott a két keze – mivel hogy megszorodtunk. Egy szájjal több kér enni, maholnap több ruha, meg cipő is kell, ez pedig mind pénzbe kerül, amit nem lehet csak úgy máról-holnapra előteremteni, hanem apránként kell félrerakosgatni, hogy mire szükség lesz reá, együtt legyen az egész summa.

– Igazad van, Jani – bölintott az asszony s könny gyűlt a szemébe.

– Eddig – folytatta a kosárkötő – csak teher volt nekem a munka... semmi célját nem láttam. Mire gyűjtögettem volna? Kinek? Ugysem vihettük volna magunkkal, ha behunytuk a szemünket. De most már más a helyzet. Nem vagyunk többé egyedül. Itt van Tamáska! Van kiért, kinek dolgozni, gyűjteni. Nem szeretném, hogy ha valamikor megtudja, miként került hozzánk, – átkozza majd a nevünket is, amiért felszedtük nyomoruságra, kinlódásra.

Igy beszélt Nagy János uram s szeretettel simogatta a vékony, hajlós fűzfa-ágakat, mintha csak velük is meg akarná érttetni szavainak jelentőségét

és őket is segítségül akarná hívni a nagy, magasztos hivatáshoz: Tamáska felneveltetéséhez...

A kosárkötőné pedig boldog, meglegedett mosollyal ringatta egy teknőben a piciny Tamáskát, aki még semmit, de semmit sem tudott az életről, az élettel járó nehéz küzdelmekről, szenvedésekről, nem értette meg, mit jelent ő a kosárkötőéknek, nem is sejtette, hogy becsöppenésével egészen átgyúrt, megváltoztatott egy embert a külvárosi szűk Nap-utcában, egy embert, aki idegen volt neki és hogy az anyaság tiszta, szent örömeivel ajándékozott meg egy öregedő asszonyt az egy-szobából álló egyszerű, szegény lakásban, azt az asszonyt, aki jóságos arcával, szelíd tekintetével most fölője hajolt s előtte értelmetlen szavakat intézett hozzá:

– Kié vagy Tamáska? Ki az apád? Hát az anyád? Nem tudod? Mi se' tudjuk neked megmondani, hiába is nézel reám olyan csodálkozó szemekkel! De azért épen úgy szeretünk, mintha édes gyermekünk volnánk! Ugy bizony! Majd meglátod. Senkinek sem lesz a Nap-utcában olyan szép ruhája, mint Tamáskának! De te is szeress ám úgy minket, mintha az édes szüleid volnánk!... Nem kell tudnod, hogy te Senki Tamás vagy. Nem! Te Nagy Tamás leszel mindenkinek, a kosárkötőék Tamáskája.

Nagy János uram csak úgy hízott e szavak hallatára s keble dagadt a büszkeségtől.

– De a lelkemből beszélsz, asszony! – ismételte újra meg újra. – És oly buzgalommal dolgozott, hogy ezen az egy napon többet végzett, mint máskor egy hét alatt.

IV.

Tamáska elindul.

Hihetetlenül gyorsan repültek a napok a Nap-utcai kosárkötő-műhelyben. Különösen Nagy János uram találta rövideknek s mindig arról panaszkodott, hogy mire belemelegedett a munkába, már is este lett. De Nagyné sem unatkozott soha egy percig. Tamáska egész nap adott neki dolgot. Most felvenni, most letenni, most etetni, most altatni, stb. Azonban mindezt szívesen tette, mert fáradozásának napról-napról, óráról-órára látta eredményét. Tamáska gyönyörűen fejlődésnek indult. Arca pufók és kerek lett, mint valam szép nagy alma, kis teste megnőtt, megerősödött úgy, hogy egy-kettőre ki kellett venni a pólyából, mert nem is tűrte már a párna-börtönt, de meg rövid is lett neki s piskóta-lábacskái arasznyira kinyúltak belőle. Egy szóval karonülő gyerkőc lett Tamáskából. Mivel pedig mind nehezebb lett a fejlődő gyerek Nagyné asszonyomnak, – (vagy talán az ő karja lett gyengébb?) egy szép napon – Tamáska lekerült a földre.

(Jövő vasárnap tovább meséljük.)

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk)

Korai Borkának: Nem lehet ám olyan verset közölni Borka, amelyben a jó igazgató úr egyest ad annak, aki nem tud a vizsgán felelni. A kis cimborák majd kedvet kapnak hozzá, hogy egyesük legyen és egyik se fog elkészülni a vizsgára. Aztán hátha az ő igazgatójuk nem lesz olyan jó, mint az, akiről a versben szó van és a csalódott kis cimborák minket fognak szidni, hogy becsaptuk őket. **Petky Böskének:** Nagyon könnyű a rejtvényed. **Náthán Teruskának** Alba-Iulia: Képrejtvényt nem tudunk megrajzoltatni. Aztán ne ird nekem máskor, hogy tekintetes. Nem vagyok én a kis cimboráknak se tekintetes, sem úr. Csak „kedves“ szeretnék lenni mindnyájatoknak. Hát szervusz Terus, tegeződjünk, így a legkönnyebb és legkedvesebb. **Glück Imrének:** Nehéz kérdést adtál fel, kis cimborám. Nem igen tudok én abban tanácsot adni, hogy melyik gimnáziumba irasson édes apád. Bíz csak ő reá a választást. A fő, hogy akármelyikbe iratnak be, te igyekezzél, hogy jó tanuló légy. **Sándor Zoltánnak** Erdőszentgyörgy: Gratulálok a kitűnő bizonyítványodhoz. Tanulj továbbra is jól. A leveled szép és rendes. **Román Józsikának és Titikének:** Örülök, hogy jó bizonyítványt kaptatok. Látom, hogy már nagyyszerűen és hibátlanul tudtok gépen is írni. Jósának mi baja volt? Reméllem, hogy már nincs semmi baja. **Gesztelyi Zolinak** Szombatság: Nagyon sajnálom, kis cimborám, hogy nem teljesíthetem a kérésedet, de a Keleti Ujság mesevilágában megkezdett mesét ott kell befejezni, ahol megkezdték. A mi kis cimboráink nem olvasták a mese elejét, anélkül nem értenék meg a végét. **Pilhofer Oszinak:** Nagyon kedves dolog tőled, Osi, hogy nagybányai kirándulásodon rám is gondoltál. Remélem, hogy jól megjegyztél magadnak mindent, amit a bányában láttál. **Sonnenfeld Ilonkának:** Az egyik rejtvényed jó. Az almákat nem tudjuk lerajzoltatni, mert az a hat alma itt lerajzolva száz leuba kerülne. A Cimborának pedig nincs olyan hatalma, hogy egy rejtvényre ennyit költsön. **Hercz Imikének:** Ugy

látszik, hogy a versedet nem kaptam meg. Szép dolog, hogy jó bizonyítványt vittél haza. Látod, milyen szép dolog, ha egy gyerek örömet tud szerezni a szüleinek. És a mi fő: hasznos is, mert a jó bizonyítvány, látod, futball labdát gyümölcsöz. Még ez a rejtvény is gyengécske. **Papp Lászlónak:** A „Tündérmesét“ Monoky Sándor bácsi írta. Örülni fog, ha megtudja, hogy a kis cimboráknak tetszett. Monoky bácsi tanító, aki egyest szokott adni a jól tanuló gyermekeknek. Biztosan jól esik neki, ha ő is egyest kap tőletek. A rejtvényekkel most a többi kis cimborákon a sor. Tőled csak most közöltünk. **Csajkos Ferencnek:** Van ugyan Bányán is egy nyomdánk, de mi azért nem költözünk át, továbbra is Szatmáron írjuk a Cimborát. Azért csak itt látogass meg. A jókívánságokat köszönöm. Mulass jól Bányán.

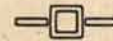

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Szórejtvény.

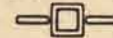
– Sonnenfeld Ilonkától. –

(Pista) — 1 ö ő ö Ő

– Stark Ferencről. –

B B B B
B B B B e

Tréfás levél.

K k b l t z e e g v
e i o v o t l r y e
d s r a k a e t k t
v c á s e l t e ö .
e i k s l e n k n .
s m o á e v y e y .

A Cimbora 18. számában közölt rejtvények helyes megfejtői:

Stark Ferenc, Kertész Gabi, Pozsonyi Irénke, Varsolcz, Gesztelyi Zoli, Veszprémy I., Glück Imre, Róth Manyi, Tabajdi Irmus.

Nyertesek:

Kertész Gabi, Gesztelyi Zoli,
Tabajdi Irmus.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.
Kiadótulajdonos a Szabadsajtó Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t.
Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmárnémeti) Eötvös-utca 4. szám.

Nyomatott a „Szabadsajtó“ Könyvnyomda és Lapkiadó R.-T. gyorssajtóin Satu-Mare (Szatmár). Cenz. A. Szilágyi.